

gen i denne Henseende ser sundt og rigtig." Vi vide nu, at det ærede Medlem fra Stege (Wojfen) har staaet den Dag paa hele Oppositionens Begne som Ordfører for en Dagsorden, der gaar ud paa, at med dette Ministerium maa vi ikke bilde os ind, at vi kunne gennemføre noget som helst af Reformen; det er kun Smaating, vi kunne faa. Det var ogsaa den Forudsætning, hvorunder vi begyndte Forhandlingspolitiken i 1887. Vi tog et og andet, hvad vi kunde faa, men vi vidste, hvem der sad ved Roret og vilde forhindre, at vi kom væsentlig frem. Men naar det ærede Medlem fra Møen udtalte, at det er sundt og rigtigt, naar det er Bølgernes Mening, at vi ingen Begne komme under dette Ministerium, jaa tillader jeg mig at spørge det ærede Medlem: Er det mig, der har forandret mig eller staaet paa samme Standpunkt som den ærede Ordfører den Gang, eller er det ham? Det er da virkelig intet Under, at vi ikke forstaa hinanden. Jeg kan ikke gøre ved, at det ærede Medlem er stik imod det, han har været med at udtale som Ordfører paa hele Oppositionens Begne. Derfor vil jeg sige det ærede Medlem, jeg kan nu endelig godt forstaa, at ifølge det Standpunkt, han nu indtager, have vi grunne ondt ved at forstaa hinanden. Men sig det rent ud, gaa saa ud til Befolkningen og sig ganske aabent: Nu have vi prøvet det og ere bleve trætte og kunne ikke bære længere af den Vej, og nu maa vi virkelig se, selv om vi ogsaa skulle give en Del efter, at komme ud af det, det tjener Folket bedre end at blive ved i det gamle Spor — ja da kunde jeg forstaa det, skønt jeg ikke er enig dert, men eftersom og saasom de Herrer have sagt, at de ville vedblive at være de samme Modstandere, som de selv have sagt ved Moder, af provisoriske Fæstninger som vi andre, saa kan jeg ikke rigtig rime det sammen med, hvad jeg ser og har set for mine Øjne i Rigsdagen.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre til det ærede Medlem fra Stege. Jeg skal indskrænke mig hertil, da Tiden er saa stærkt fremrykket.

Dalsgaard: Ja, det er ikke for at tale om Storpolitisk eller Agrarpolitisk, at jeg har begæret Ordet, og det er ikke en Gang for at tale om en Post, som allerede findes paa det foreliggende Finansbudget, at jeg har bedet om Ordet, men kun for at tale om en Post, som jeg havde haft noget Haab om at finde paa Finanslovsforslaget, men forgæves har søgt, nemlig en Bevilling til Ombygning af Skive Kirke eller rettere en Bevilling til Bevaring og Restaurering af Kalkmalierne

i Skive Kirke. Med denne Sag forholder det sig i Korthed saaledes, at Skive Kirke allerede i en lang Aarrække har været for lille i Forhold til Byens og Landsognets Størrelse, i Forhold til Byens og Landsognets Beboeres Antal. Der er i Skive Kirke kun Siddepladser til ca. en Fjortendedel af Kirkesognets Beboere, et Forhold mellem Kirkeplads og Føllemængde, der er saa uheldigt at der vist ikke findes noget tilsvarende andetsteds i Landet uden for København. Man har derfor ogsaa i Skive for flere Aar siden tænkt paa at skaffe bedre Plads, enten ved en ny Kirkebygning eller ved en Ombygning og Udvidelse af den gamle, men, da Omkostningerne ved en saadan Foranstaltning vilde være temmelig følelige for Byen i Forhold til dens økonomiske Evne, har man for flere Aar siden ansøgt Kirkeministeriet om Statshjælp i den Anledning. Det høje Kirkeministerium har ogsaa hele Tiden stillet sig meget velvilligt til Sagen, og i 1889 f. Ets. var det villigt til at foreslaa en Post optagen paa Finanslovsforslaget for 1890—91 til Ombygning og Udvidelse af Skive Kirke paa 2,900 Kroner. En saadan Post blev alligevel ikke optagen paa Finanslovsforslaget den Gang, det strandede paa Finansministeriets Modstand. Grundene til, at Finansministeriet modsatte sig det, findes udtalte i en Skrivelse fra Finansministeriet til Kirkeministeriet, som er dateret 31te August 1889 og findes optagen i den Betænkning, som Finansudvalget i forrige Samling under 25de Marts dette Aar afgav over de Undragender, der vare henbiste til Finansudvalget. Af denne Skrivelse maa jeg maaste med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, at der staaer udtalt: „at Finansministeriet, der i det hele maa nære Betænkelse ved, at der søges Statstilskud til Kirkebygninger, naar Tilskuddet ikke kan motiveres ved, enten at der i den paagældende Egn af Landet, hvor der hidtil ingen Kirkebygning har været, føles Trang til en Kirke, og en saadan ikke kan staves til Beje uden Statens Hjælp, eller at der ved Istandjættelse eller Ombygning af Kirker bliver at tage jærlige kunstneriske Hensyn til det fra Fortiden overleverede, som Staten kan føle sig kaldet til at støtte, ikke har set sig i Stand til at give sit Samtykke til, at der søges en Bevilling som den ovennævnte“ til Skive Kirke. Nu er Forholdet imidlertid dette, at efter de Regler, som i denne Skrivelse ere opstillede fra Finansministeriets Side for Statstilskud til Kirkebygninger, tror jeg netop, at Skive Kirke maa kunne vente at komme i Betragtning. Der er nemlig i de senere Aar i Skive Kirke opdaget en rig